

Gospel Riders

-moottoripyöräkerho ry

42. vuosikerta

Jäsenlehti 1/2022

www.gospelriders.fi

Pääkirjoitus

Jukka Parkkinen

Kansanvalta vai diktatuuri?

Lumentulo on ollut tasaisen massiivista eri puolilla Suomea. Ennustajanlahjani ovat huonot. Jo kesällä varhain ja vielä syksyn tullen kerroin vaimolleni, että tuleva talvi on vähäluminen. Joulukuussa olin varma, että nyt olin ennustanut oikein. Väärässä olin. En ollut yksinvaltiainen, kun suurin lumentulo sattui juuri helmikuun alkuun, kun naputtelen sängyssä tätä kirjoitusta tabletin muistiin. Lääkäri määräyksestä pitää olla pari viikkoa vuoteessa.

Asian ydin on siinä, että vaimoni on huhkinut yksin pihalla kolan ja lapion kanssa. Hän pyysi minua raahautumaan ikkunan ääreen katsomaan, miten isot kinokset hän on tehnyt. Isot on. Pohdin, että itse olisin siirtänyt lunta jonnekin, jotta isoilta kasoilta olisi vältytty. Niin, ei minusta ole lumenluojaksi näille lumille. Kirurgin ohjeissa on taas kielto: kuukausi tai pari pitää mennä ilman ponnistuksia ja raskaita töitä. Autollakaan ei olisi hyvä ajaa.

Niinpä elämä on helposti kääntynyt jo tulevaan kesään. Olen luonut haaveita ja mielikuvia lämpimästä kesästä. Silloin käyn läpi kaikki kahviot ja grillit tienvar-

silla. Tapaan ystäviä ja nautin. Vaimo jo huokailee, että pitäisi päästä autolla yhdessä tuulettumaan.

Lantin toinen puoli on elämä itsesään. Voi olla haaveita ja unelmia. Olen taas soitellut ja laittanut viestejä Gospel Riders -motoristeille. Kyselyt, mitä kuuluu. Monelle ei ole kuulunut hyvää. On sairautta ja yksinäisyyttä. Ei ole enää pyörää. Piti myydä, kun terveys ja ikä jo painavat, oli monen vastaus. Niin, huomaisesta emme tiedä. Lantti ilmassa voi kääntyä nopeasti, ja ennustettavuus, onko kruuna vai klaava, on arvoitus.

Kansanvalta vai diktatuuri? Elämän käänneet voivat olla molemmissa epävarmoja. Diktaattorit voivat alistaa valtaansa kokonaisia kansoja ja uhkailla kansakuntia. Musta on usein valkoinen, ja yksilöt ovat välineitä tai hyödykkeitä. Kansanvallan kerrotaan olevan hyvä. Kansalaiset saavat päättää. Jokainen meistä tietää, että se on kaunis haave. Ei kansalainen voi päättää.

Jumalan luomakuntaa voi arvostella monin tavoin. Monet kyseenalaistavat kaiken, mikä liittyy Jumalaan. Miksi Jumala sallii? Missä Jumala on? Elämä on.

En ole niitä, jotka selittävät, kun menee huonosti: "vastaus on... se sielunvihollinen. Se se oli!"

Olen keskustellut monen kanssa, jolla on terveys kovilla tai joka on joutunut luopumaan moottoripyörästä. He ovat sanoneet: niin kuin tiedät, elämä on Jumalan kämmenellä. Vaikka on pelkoja, kipuja ja toivottomuutta, sisimmässä on kuitenkin se perusta. Kiitos, Jumala, uskon lahjasta! Kiitos toivosta, kiitos kaikesta.

Sielunvihollinen nauttisi siitä, että vaihuisimme synkkyyteen. Ettemme näkisi toivoa. Tästä syystä minäkin annan itselleni luvan haaveilla lämpimästä kesästä ja yhteisistä hetkistä mukavien gospelmotoristien kanssa. Haaveilla terveydestä ja turvallisuudesta. Ja kristittyjen yhteydestä.

Sinä olet minulle rakas ja tärkeä. Yhdessä olemme toistemme tukena ja toivon valona. Saamme elää Jumalan valtakunnassa.

Jukka Parkkinen

Gospel Riders

ISSN 1235-3477

Jäsenlehti

Päätoimittaja:

Jukka Parkkinen

044 045 1001

soittaa@gmail.com

Kansikuva: Timo Nikko, Ylistaron komia kirkko

Mainosmyynti: Euroll Oy/Reijo Ruotsalainen,
0400-562 088 reijo.ruotsalainen@gmail.com

Julkaisija: Gospel Riders -moottoripyöräkerho ry

Painopaikka: Ab Forsberg-Rahkola Oy, Pietarsaari

Seuraava kerholehti ilmestyy kesäkuussa 2022. Aineistopäivä on 15.5. 2022. Aineistot on toimitettava PeeTeelle osoitteella peete.juntumaa@gospelriders.fi.

Puheenjohtajan palsta

Mika Saarinen

Pam! Puhelimen toiseen päähän asti kuului, kuinka huoleton autoilija yhtäkkiä jysäytti asfaltissa ammottavaan reikään. Vaurioita ei onneksi tullut, mutta tapaus muistutti taas kerran, miten tienpintaa on tarkkailtava jopa autoilijassa, saati sitten moottoripyörällä liikuttaessa.

Kevät kutsuu motoristin liikkeelle. Vaikka kelit ovat vielä viileitä ja tiet likaisia ja liukkaita, kuoppaisiakin, mieli tekee jo ottamaan tuntumaa pyörästä. Lyhyitä lenkkejä ensin ja pientä ajoharjoittelua. Kevään edetessä ja viimeistään kesän koittaessa tekee mieli lähteä jo kauemminkin. Tuntuma palaa melko nopeasti, kun jo heti keväällä näkee vähän vaivaa harjoitteluun.

Menneitten vuosien reissujen muistot ovat kalliina ja kauniina mielessä, mutta ne ovat sittenkin enää vain muistoja. Tänä kesänä nostamme siis silmät ylös ja eteenpäin. Pyörään kulkee sinne, minne katse osoittaa, ja nyt katse on monissa tämän kauden Gospel Riders -tapahtumissa. Kiitos jo etukäteen kaikille, jotka ovat niitä järjestämässä! Kokeushan osoittaa, että on autuaampaa antaa kuin ottaa, ja antaessaan saa. Me kerholaiset tulemme mukaan tapahtumiin isolla joukolla ja myönteisin odotuksin.

Aina, kun jokin tapahtuma järjestetään, isomman tai pienemmän joukon ihmisiä täytyy tarttua toimeen, jotta jotain tapahtuu. Kerhosamme kaikki tehdään vapaaehtoisvoimin. Voisin tietysti pitää kaikkea kerhon tarjontaa itsestänselvyytenä ja minulle jäsenenä kuuluvana oikeutena. Tosiasiassa olemme kui-

tenkin kaikki tässä samassa veneessä, joka liikkuu juuri sen verran kuin soutajia on. Lämmin kiitos kaikille soutajille ja tietenkin Pyhälle Hengelle, joka antaa tuulta purjeeseemme!

Tällä ajokaudella haluaisin yhdessä kansasi kehittyä motoristina, kasvaa kristittyinä, oppia ystävänä, tehdä Herraamme Jeesusta tutuksi sekä kokea lepoa ja virkistystä yhdessäolosta iloiten. Onko ainakin joku näistä haaveistani sinunkin haaveesi, ja mitä se voisi käytännössä tarkoittaa? Taidanpa tehdä näistä listan rukousaiheiksi seinälle, niin voin seurata, miten Herra näitä armoissaan toteuttaa.

Lähdetään siis liikkeelle ja otetaan kaveritkin mukaan. Tapaamisiin on aina niin kiva tulla, ja erottaessa mieleen jää ikävä kerhokavereita. Olipa taas hauska ajaa yhdessä ja viettää aikaa Gospel Riders -porukassa!

Mika

Kuva: Pauli Levy

Sisällysluettelo

- 2 Pääkirjoitus
- 3 - Puheenjohtajan palsta
- Sisällysluettelo
- Tapahtumakalenteri
- 4 Moottoripyörämessut
- Lomapyörä Teneriffalla
- Ensimmäinen moottoripyörä
- 5 Pyöräni Helmi — aika helmi pyöräksi
- 6 Minä ja moottoripyöräni
- 7 Hurjastelua Thaimaassa
- 8 Café Racer -projekti
- 9 Lämpöä lisää
- 10 Videoiden takaa, osa 2
- 11 Paaston kautta uutta puhtia
- 12 - Alueyhteyttä
- Pyöräni Nemo
- Kevätkokouskutsu
- 13 MOJ 2022
- 14 Gospel Riders Lännentien tiedottaja — kuka hän on?
- 15 Pastorin palsta
- 16 - Jäsenmaksusta - Alueosastot ja yhteystiedot

Tapahtumakalenteri 2022

Gospel Riders -tapahtumia:

- 15.5.** MPEAK, Pori
21.5. Kevätkokous, Karmel-koti, Hämeenkyrö
22.5. MPEAK, Paimio
8.-10.7. MOJ meeting, Teisko, Tampere
30.7. Kaarreaajoharjoittelu, Ahvenisto, Hämeenlinna

Muita tapahtumia:

- 9.-10.4.** Keski-Suomen MP-näyttely, Jyväskylä
23.-24.4. Kuopion MP-näyttely
1.-3.7. Imatranajo
4.-7.8. EMC Rally, Kasterlee, Belgia

Moottoripyörämessut

Kun Helsingin valtakunnalliset moottoripyörämessut peruttiin, on sopivaa, että kerholehdessä on mahdollisuus vähän päästä messutunnelmaan. Lehden sivuilla on esillä muutamia tarinoita pyöristä ja kuljettajista. tarinat tuovat mieleen kohtaamisia messuilla. Vaihdetaan kuulumisia ja katsellaan pyöriä. Lehdessä tarinat saavat uuden ulottuvuuden. Ei ole kiirettä kertoa eikä kiirettä kuunnella.

Aloitamme lomatusseilla. Korona ja talven kylmyys voivat hetkeksi vaihtua lämmön muisteleamiseen. Raikkaisiin tuuliin ja läheisten kanssa vietettyihin hetkiin ajolenkeillä.

Lomapyörä Teneriffalla

Tanja ja Clint (Jukka Lemmelä) valitsivat talven piristykseksi retken Teneriffalle. Korona-aikana on hyvä vältellä ruuhkia ja ihmismassoja. Moottoripyöräily on juuri sopiva harrastus turvalliseen lomailuun.

Kanariansaaret tarjoavat monipuolisia teitä liikkua ja kokea Espanjan kulttuuria. Siellä on niin isoja marketteja kuin moottoriteitäkin. On pieniä kyliä ja niiden elämää mutkateiden varsilla. Honda CB toimi siellä hyvin ja sopi vaihteleviin reitteihin erilaisissa maastoissa.

Tanja ja Clint nauttivat Teneriffan vaihtuvista maisemista. Lomalla ei ole kiirettä eikä paineita.

Ensimmäinen moottoripyörä

Jyrki Tanninen, 57, päätti viime kesänä ostaa skootterin, että pääsee kyydittämään lapsenlapsia. Tilanne muuttui, ja pihaan tuli Honda Magna 750. Pihalla sattui olemaan muuan Kalevi Komppa.

- Nyt, kun sinulla on moottoripyörä, niin kai sinä liityt moottoripyöräkerhoon?

- Noo - -

Samassa Kalevi jo otti puhelimen käteen ja soitti:

- Parkkinen.

- Täällä on mies, joka on ostanut ensimmäisen moot-

toripyöränsä. Voisiko hän liittyä kerhoon?

- Kyllä.

Niin Jyrkistä tuli Gospel Riders -motoristi. Aiempaa ajokokemusta ei ollut, mutta hyvin hän on oppinut, ja nauttii moottoripyöräilystä. Yhteisöllisyys on hienoa. Jyrki joutui ilmoittamaan raa-mattupiirissään, että nyt tulee välillä taukoa tähän, kun on samana iltana kerhon viikkoajelut. Talvella sitten taas palaan piiriin.

Pyöräni Helmi — aika helmi pyöräksi

Vuonna 2015 Jumala yllätti antamalla minulle halun ja mahdollisuuden ajaa omaa pyörää. Jo aikaisemmin hän oli antanut minulle näyn helmenvalkoisesta pyörästä. Kun rohkeus ajamiseen alkoi itää, päätin, että mahdollinen ajopelini olisi isompi skootteri. Syystä, että automaattivaihteisella on paljon helpompia aloittelijan ajaa.

Suoraan asiaan

Niinpä sitten loppukesästä 2015 ostin helmenvaalean Honda SH300A:n vuosimallia 2012. Yhteisen taipaleemme alkaessa Helmillä, silloin parivuotiaalla kaunottarella, oli mittarissa reilut 6000 kilometriä. Minulla, tuoreella kuskilla, oli ikää vähemmän tuoreet 55 vuotta. Yhteisiä kilometrejä on kertynyt noin 37 000 näiden kohta seitsemän vuoden aikana. Hyvänen aika, meilähän on alkanut yhteiselomme ensimmäinen kriisivuosi! Mutta, jos Herra suo, pysymme yhdessä.

Pahimmat kriisithän on jo läpikäyty. Ollaan ajettu helteessä Espanjassa, olen kaatunut Helmillä soratiellä, ja Helmi on varastettu Englannissa. Kun aloitin ajamisen, opiksi riitti mieheni Vespan pari oppituntia marketin tyhjällä parkkipaikalla.

Espanjan EMC-reissu

Seuraavana keväänä, ennen Espanjan EMC Rallya, oli vuorossa lyhyt oppimäärä ennakoivan ajon koulutusta

Pirkkahallin parkkipaikalla. Sillä kertaa selvisi kouluttajallekin, että skootterissa voi olla ABS-jarrut. Jos aikanaan, vuosia sitten, ajoin yhdellä hevosella ohjastajakortin, niin näillä opeilla ajoin sujuvasti 27 hevosvoimalla.

Espanjan reissu oli ensimmäinen yhteinen pitkä reissu, noin 5000 ajokilometriä. Hyvin Helmi jaksoi paahtaa moottoriteillä isojen pyörien letkassa, nopeuden ollessa keskimäärin 110 kilometriä tunnissa. Helmissä on 16-tuumaiset renkaat. Niillä ja yllättävän tehokkaalla

moottorilla pääsee hyvään vauhtiin. Pitkillä matkoilla on iso ilonaihe Helmin mukava satula ja hyvä ajoasento.

Hauskoja hetkiä reissuilla ovat ne, kun ohittaa auton motarilla ja näkee kuskin ilmeen. Upeaa oli myös saapua Espanjan EMC-paikkaan, kun suomalaisista GR:n porukoista kaikki tutut tulivat lyömään kättä olalle ja kehuaan minun ja Helmin suoritusta.

Pikkuharmeja

Monenlaista jännitystäkin on matkassa ollut. Hollannin EMC:n reissulla Liettuassa reitti vei tietyömaan soratielle. Kuskin taidot ja pyörän kapeat renkaat yhdessä hiljaisen vauhdin kanssa aiheuttivat kaatumisen. Mummi sai mustelman, katteita murtui ja ohjaustanko taipui. Jesarilla paikkaus ja matkaan! Yllättävän hyvin aivot ohjelmoivat kädet ajamaan vinoon väänntyneellä ohjaustangolla. Kotona sitten "Vespan korjauspaja" teki siistin korjaustyön duplopalikkamuovilla.

Yhdenlainen jännityksen aihe — ei niin mukavaa — oli se, kestääkö takarengas Hollantiin asti. Rengas piti vaihtaa jo Suomen Turussa, ennen laivaan ja Englantiin menoa. Kaveri oli tilannut väärän kokoiset renkaat, joten ei vaihdettu. Lähes sak-

korenskaalla ja rukouksella päästiin sitten Hollantiin asti. Siellä lähinnä majapaikkaamme oleva merkkiliike oli ainut paja, jossa tehtiin töitä lauantaina. Meille kelpasi kyllä hyvä palvelu sinä lauantaina.

Varas vei, mutta ei kauas

Englannissa, Lontoon esikaupunkialueella, Helmi sitten varastettiin. Olimme purkamassa varusteita sisällä majapaikassa, kun pyöräni vietiin aivan talon edestä. Avaimet olivat tietenkin minulla, mutta ohjausta en ollut laittanut vielä lukkoon. Se kaksikymmentä minuuttia, jonka olimme poissa pyöriltä, riitti varkaalle. Helmi oli työnnetty seuraavaan kortteliin ja yritetty käynnistää johdoista. Eivät onnistuneet, koska Helmissä on käynnistyksenestolaitte. Se on niin fiksu vektotin! Lontoon alueella varastetaan kuulemma juuri skoottereita hyvin paljon.

Apu Helmin rikottuun käynnistysjärjestelmään löytyi taas läheltä. Kilometrin päässä oli Hondiakin korjaava skootterikorjaamo. Siellä laitettiin Helmiin ulkoinen sulakekotelo. Laitan siihen sulakkeen paikalleen, kun lähdän ajelemaan. Tämä oli tarpeen, koska varkaat saivat virtalukon rikki niin, että virta on aina päällä, vaikka avaimen ottaa pois. Sen verran toimiva juttu ulkoinen sulakekotelo on, että se on vieläkin paikallaan.

Hienoa on ollut

Pitkien EMC-reissujen lisäksi on ollut hienoa ajaa omalla pyörällä kotimaan tapahtumiin, muun muassa MOJ Meetingeihin. Tai ihan vaan talliporukan kanssa kesäajeluille lähiseuduille. Tykkään kulkea ja ajella Helmin kanssa. Meidät on kuin luotu toisillemme. Olemmehan me Luojan järjestämä parivaljakko. Niin kuin minä ja Vespa-kin!

Niin, ja kulkeehan minun ja Helmin mukana myös GR-karhu (Garhu Rohkea). Siispä, jos Luoja suo, ensi kesänä lähdemme yhdessä Belgiaan.

Päivi Vesamäki
Helmin 1. kuski

Minä ja moottoripyöräni

Jari Söder

Kuva: Markus Perko

Karavaanarista harrikkamieheksi

Tämä, tällä hetkellä 61-vuotias vannoutunut karavaanari koki elämässään valtavia muutoksia vuonna 2010. Kirkkokuorossa tämän kakkosbasson eteen Herra johdatti ihanan ykkössopraanon, ja yhteisen matkan alku oli näin turvallisella pohjalla.

Ainoa kamaluus oli tämän neitosen Harley Davidson Fat Boy, nimittäin karavaanari ei ollut ajanut metriäkään edes mopolla. Kesällä 2012 tämä kaksikko oli matkalla kohti Savonlinnan oopperajuhlia asuntovaunua hinaten. Autossa kuunneltiin tietysti Radio Deitä, jossa haastateltiin Reijo Ruotsalaista Gospel Riders -kerhon 7xSF-kiertueen tiimoilta. Jossain Itä-Suomen ABC-huoltoaseman pihassa nämä karavaanarit bongasivat tauolla olleita GR-motoristeja selkämerkkeineen: "Hei, tuossa sitä porukkaa on!"

Suzuki alle ja gospelrideeihin

Samana kesänä tuleva vaimo liittyi kerhoon ja sai oman selkämerkkinsä. Vuonna 2013 hän oli mukana organisoimassa Lempäälän seurakunnan vapaaehtoisten vuosittain järjestämää Olkkarin Wappu -tapahtumaa, jonne hän kutsui GR Tampereen

edustusta. Tällöin tarjoutui tilaisuus tutustua tähän porukkaan.

Pitkään karavaanari sinnitelti, mutta vuodenvaihteessa 2014 hän teki päätöksen ottaa muutaman A-ajotunnin "lahjakorttina" saamansa moottoripyöräkortin aktivoimiseksi. Hän tunsi itsensä todelliseksi takinkääntäjäksi, joten luonnollinen valinta oli tietenkin Suzuki Intruder 800 vuosimallia 2007, jolla oli helppo opetella pyörän käsittelyä.

Samana keväänä järjestettiin Tampereella MPEAK, mistä nuoripari kävi ammentamassa tietoa ja kokemusta. Itsestään selvää oli liittymisen GR:n jäseneksi ja Tampereen talliporukkaan. Armon kalliolla on moottoripyörienkin hyvä olla!

Seuraavaksi Harrikan sarviin

Muutaman vuoden Suzukiilla ajeltuaan hän sai nyt jo vaimoksi ehtineeltä harrikkakuskilta luvan kokeilla tätä Amerikan ihmettä. Pyörillä oli melkoisesti kokoeroa, mutta ajo tuntui hyvältä. HD-kuume iski! Vuonna 2017 löytyi Lempäälästä merkkiliikkeestä vähän ajettu helmenvalkoinen tonnikuussatanen Harley Davidson Road King vuosimallia 2009.

7xSF-kiertueella ei ollut kesällä 2018 Tampereella pysähdyspaikkaa, joten lyhyellä valmistelulla sellainen saatiin aikaiseksi työpaikan, Tesoman Hyvinvointikeskuksen, pihaan. Siellä se King oli GR-lippuineen rivissä!

Osumia molempiin päihin

Ajokauden 2018 lopussa pyörä sai osuman takapäähän, kun letkassa seuraavana ajanut törmäsi aiheuttaen

mittavat vahingot. Onneksi vakuutusyhtiö korvasi koko remontin. Kesä 2019 meni hienosti ehjällä pyörällä ajellessa, mutta vuonna 2020 tuli taas harmeja: syyskuun pimeässä illassa tuli kolmion takaa auto eteen, eikä kahdeksankymppin vauhdista pystynyt estämään törmäystä. Ambulanssin kyydissä radiopuhelimeen kuului sanat: "Suurienergisien törmäyksen monivammapotilas tulossa!" Ajovarusteet oli leikattu, mutta nahkaliivin halusivat säästää, olihan siinä romua rinnoilla: pohojalaanen helvetyä sekä iso selkämerkki orjantappurakruunuineen ja risteineen. Ensivassa tarjoutui hieno tilaisuus evankeliointiin yhden kylkiluun sarjamurtuman saaneena: "Merkistä te tiedätte, kenen suojeluksessa ajelen!" Täälläkin kertaa pyörä saatettiin kuntoon. Nyt on siis molemmat päädyt uutta!

Keväällä 2021 kyseltiin halukkuutta aloittaa ennakoidun ajon kouluttajana. Ilmoittautuin kurssille, mutta koronan takia se peruuntui. Tälle keväälle 2022 on uusi kurssi suunnitteilla, ja sinne olenkin jo ilmoittautunut.

Jari Söder

Hurjastelua Thaimaassa

Otsikko on harhaanjohtava, mutta sain ehkä jonkun lukijan kiinnostuksen heräämään! Kysymys on moottoripyörällä liikkumisesta Thaimaassa, moottoripyöräilyn luvatussa maassa. Sitä olen saanut harrastaa ja harjoitella yli vuosikymmenen täällä Aasiassa, hymyjen maassa.

Olen liikkunut täällä monenlaisilla ja -merkkisillä moottoripyörillä, mutta yksi on ollut ylitse muiden: Honda Phantom! Se on yksisylinterinen, nelitahtinen, sähkökäynnisteinen, ilmajäähdytteinen, custom-tyylinen 200-kuutiainen moottoripyörä, jota on valmistettu Thaimaassa noin vuosina 2000–2010. Kulutus on luokkaa 2,5–3,5 litraa sadalla kilometrillä ajotavasta riippuen. Tällä yksinkertaisella, kevyellä ja varmalla vanhan ajan moottoripyörällä olen liikkunut niin Thaimaan valtateilla kuin pienemmillä kyläteillä — ilman hurjastelua. Parhaimmillaan peli kiittää jopa yli satasta, mutta paras matkavuotini on 80–90.

Paitsi Thaimaa, myös Kambodža ja Laos ovat tulleet tutuiksi pyörällä ajellessani. Ahteri on välillä ollut kovilla, kun olen liikkunut päivässä yli viisisataa kilometriä. Sopivin päivämatka lienee kolmensadan kilometrin nurkilla. Silloin on riittänyt energiaa nähtävyyksien katsomiseen. Olen kertonut myös kotimaastani ja mainiosta kerhoistamme kiinnostuneille thaimaalaisille ja ulkomaalaisille motoristeille: ”Jesus Christ is the only way to Heaven. I want to drive there, do you?”

Jorma Kuitunen

Kaksipyöräiset herättävät iloa ja mielenkiintoa kaiken ikäisissä.

Yksisylinterisen huolto on yksinkertaista.

Honda Phantom on rento reissupyörä Thaimaan teille.

Café Racer -projektini

Äkkinäiset käännökset ovat vahvuuteni ja heikkouteni. Se nähtiin taas, kun kävin moottoripyöräliikkeessä Kokkolassa. Siellä oli myynnissä vanha BMW K75, ja vieressä Café Raceriksi rakennettu BMW K100. Ajattelin että tuostahan voisi saada samanlaisen. Olin aiemmin haaveillut, että tekisin jossain vaiheessa rakennetun pyörän. Olin hie-man katsellut videoita niistä, ja nyt haave voisi toteutua.

Äkkinäisestä mielihotteesta kysyin hintaa. No, se oli aika kova — kylläkin toimivasta pyörästä. Tein huvikseni törkeän tarjouksen. Kaupat tuli, eikä se ottanut kovin kipeäs-

ti. Siinä vaiheessa en vielä tiennyt, mitä projekti tulisi vaatimaan. Ensin kuitenkin tarvittiin videoiden katselua, monenmoista värkkäämistä ja ajattelutyötä.

Pyörä palasiksi

Ensin purin kaiken. Jäljelle jäivät vain runko ja moottori. Olin tutustunut digitaaliseen M-Unit -sähköjärjestelmään, joka hoiti ja ohjasi kaikkia moottorin ja hallintalaitteiden sähköjä. Ongelma oli huo-no englannin kielen taitoni. Opetusvideot ovat englanniksi, joten niitä piti katsella kymmeniä tunteja, että sai jonkinlaisen käsityksen täs-

tä haasteesta. En vielä tiedä, onnistunko, mutta luotan siihen, että ihmiset näitä tekevät, joten ajan kanssa se varmasti onnistuu.

Maalautin vanteet ja tankin maalaamossa. Teetin verhoomossa varastossa olleesta GS:n penkistä mustapunaisten penkin. Lyhensin runkoa ja sovitin penkin ynnä muut paikalleen.

Hommaa riittää

Muutan kaasutinjärjestelmän toisennäköiseksi. Ohjaustanko menee uusiksi, ja siihen tulee uudet kytkin, jarru-, sekä kaasukahvat. Pyörä saa uuden LED-etuvalon, jonka sisälle tulee uusi johdotus hallintalaitteilta.

Projekti on todella mielenkiintoinen, ja paljon on uutta asiaa, varsinkin kun ei ole minkäänlaista sähkötyökemusta — vielä. Pitää vain varata sitä sinistä savua johonkin, jos entiset pääsevät karkaamaan :) Tarkoitus on saada alkukevällä sähköt siihen malliin, että pyörän voi käynnistää.

Ehkä pääsen kesällä rääpimään sillä sorateitä. Alla on

Michelin Anakee Wildit, jotka toivat pyörälle melkoista rähkkyttä ainakin ulkonäöllisesti.

Paljon on vielä tehtävää ja ihmeteltävää. Voit seurata hankkeen edistymistä netissä. Olen tehnyt projektista videosarjan YouTubeen nimellä Motoristimeininkiä.

Reijo Ruotsalainen
Café Racer Fabrica de
Kokkola

Lämpöä lisää

Moottoripyöräily on kesälaji. Lämpimillä säillä on mukava ajella. Makuja on sitten monia. Onko viimaa vähän vai paljon? Milloin lämmin ja milloin kylmää?

Tässä on kuvia varusteista, joilla voi itse säätää lämmön määrää. Ilpo Varhan Harrikka on mahdollista varustaa lämpöpaketilla varpaista päähän. Ilpolla on yleisimmin käytössä lämpökypärä ja lämpötakki. Espanjan lämmössä lämpöliivi. Kuvien lämpötekstiilit ovat Italiassa valmistettuja.

Kahvanlämmitys on varmaan yleisin lämmitysmuoto moottoripyörissä.

Perinteinen penkinlämmitys. Erikseen eteen ja taakse.

Lämpötakki tulee ajotakin alle. Kuvassa hopeapohjalla näkyvät lämpökaapelit johtavat lämmön koko takin alueelle, hihoihin, selkään ja etuosaan.

Harvemmin käytössä olevat varusteet, lämpöhousut, tulevat ajoasun alle.

Kypärä on Espanjassa valmistettu. Visiirissä ylhäällä ja alhaalla näkyvät lämpöelementit antavat lämpöä sekä pitävät huurteen poissa huonollakin säällä.

Lämpösukat pitävät varmasti jalat lämpiminä. Kävely näillä sukilla ei ole mieluisaa, koska lämpökaapelit tuntuvat selvästi jalkapohjassa.

Lämpöhanskat. Harrikkakuski on hyvin suojassa viimalta katteiden takana, mutta lisävarusteet auttavat pitämään kätet lämpiminä.

Videoiden takaa, osa 2

Lahden GR-motoristien viestiajo kesällä 2021 jatkui Turun alueelta ja Paimiosta kohti Hämeenlinnaa. Motoristien kahvihampaat ovat tunnetusti herkkiä kolotukselle. Taukoa kaivattiin Someron seudulla, mutta ikäväksi yllätykseksi paikallinen aakkosasema oli suljettu. No, pikku etsiskelyn jälkeen paikkakunnalta löytyi kahvia ja purtavaa. PeeTee Juntumaa

Hämeenlinna

Vähän ennen Hämeenlinnaa löimme jarrut pohjaan ja käännymme tiukasti oikealle. Kilometrin sorapätkän jälkeen tähtäsimme ajokielomerkin suuntaan, päädyimme rautaportin jälkeen Jouni ja Anne Paavilaisen tilalle. Köröttely kohti rantamökkiä sujui hyvin, samoin parkkeeraus — paitsi allekirjoittaneelta. Kun paikka alkoi täytyä, päätin koukata ruohoalueen kautta, että saan pyörän suoraan lähtöasentoon. Ei onnistunut. Etupyörä asettui alta aikayksikön vaakatasoon, kuten koko pyörä. Kun mopo oli saatu kiskottua taas jalalle,

alkoi ihmettely: mites tässä näin kävi? Selvisi, että ruohon seasta pilkisti puolilaho kanto, jossa oli paljastavasti tuoreet renkaan survaisujäljet. Etupyörä oli kiertänyt sen onnistuneesti, takapyörä ei. Kippaamisen tuoma harmitus oli suurempi kuin haitta. Vain kytkinkahva napsahti poikki. Onneksi pärjäsin nysällä loppureissun.

Tapaaminen oli muilta osin oikein onnistunut. Saimme Jouni Paavilaiselta kosketavaa ja syvällistä, mutta toisaalta ilontäyteistä asiaa videolle.

Kytinkahva otti ja katkesi, mutta onneksi nysälläkin selvittiin.

Armon kalliolla

Hämeenlinnan keskustassa poikkesimme akkukauppaan. Toisen road captainin Bemun akku oli alkanut osoittaa hyytymisen merkkejä. Sen verran se vielä pelitti, että uusi meni aluksi perälaukun puolelle.

Vehoniemen automuseo Kangasalla tarjosi mukavan stoppipaikan kauniissa maisemissa. Breikin jälkeen naputeltiin navin Leppäkatu 5, jossa on GR Tampereen talli

Armon Kallio.

Siellä oli aluevastaava Vespan kanssa vastassa yksi reissun suurimpia vastaanottokomiteoita. Ilmassa oli melkein juhlan tuntua. Kahvia hörpittiin oheistuotteiden kera samalla kun grilli sihisi, juttu luisti ja videokamera kävi. Lauluporukka kajautti hienosti Vespan sepittämän kerholaulun. Siellä olisi viihtynyt pitempäänkin, mutta aurinko alkoi painua mailleen.

Armon Kalliolla soitto soi ja laulu raikasi grillailun ynnä muun hauskan lomassa.

Erikoinen rukousvastaus

Tiistai-illaksi ajoimme sovitun majapaikkaan, Karmelkodille Hämeenkyröön. Päivä oli ollut helteinen, ja tuntui että yökin. Ilmastoinnin puuttuessa majoitushuoneissa oli pidettävä ikkunaa auki. Siitä meinasi koitua toisenlainen riesa. Vielä keskiyön lähestyessä joku äidin kulta rälläsi kylätietä edestakaisin kaksitahtimopolla. Kuski ei tunnut tietävän, mihin oli matkalla. Laitteessa lienee ollut tyhjäkäyntiongelman, koska kaasua piti kierrellä yhtä mitään paikalla ollessakin.

Kun olimme tuskailleet pätrinää jonkin aikaa, vaimoni huokaisi yläkertaan pikarukouksen: Herra, pysäytä tuo! Sillä siunaaman sekunnilla pärryytin sammahti. Tuijotimme toisiamme. Nopeimpia rukousvastauksia ikinä! Poju potki lueluaan käyntiin monta kertaa ja yritti mäkistarttiakin, mutta ei. Peliään työntäen hän poistui kesäyöhön. Tuumasimme, että toivottavasti mopohemmo ei asu kaukana, kiitimme Herraa ja nukuimme sikeästi.

Karmel-kodilta reissu jatkui kohti länttä. Kuvassa vasemmalta Päivi, Jouni, Eeva, Antero, Tuomo, Timo ja Anne.

Länsi-Suomea ja Etelä-Pohjanmaata

Fiilikset olivat korkealla, kun kaartelimme Karmel-kodilta maukkaita teitä mutkitellen kohti länsirannikkoa. Koska aikaa oli, stoppasimme Leineperin ruukille Kullaalla. Olipa kiva kohde, yksi reisin parhaita! Henkilökunta kertoi ystävällisesti paikan mielenkiintoista historiasta ja kahvipullat ynnä muut syötävät maistuivat. Tänne pitää tulle uudelleen ajan kanssa, taisi käydä monen mielessä, ja ajatus lausuttiin ääneenkin.

Leineperillä road captainin Bemarin akku oli vaihtokunnossa. Perälaukusta uusi esiin, ja siinä hän ei kauaa nokka tuhissut.

Iltapäivällä tapasimme Luvian Laitakarilla puolenkymmentä GR Satakunnan motoristia. Kun olimme syöneet

Etelä-Pohjanmaankin tapaamiseen tuli iso joukko alueen gospelridereita.

napamme piukeiksi, juttelimme Timpan videokameran edessä paikallisten gospelrierien kanssa.

Illaksi ajoimme sopivien mutkien kautta Jalasjärvelle

GR Etelä-Pohjanmaan porukoiden vieraaksi. Ja kappas vain! Kyllä oli pohojalaaset lähteny isooalla joukolla ihmetelemähän Laharen sakkia. Ilta oli iloinen, ja hetkessä uu-

detkin tuttavuudet tuntuivat olevan kuin vanhoja kamuja. Ilta palalle karautimme kaikin vähän matkan päähän ystävi-

en tupahan.

Paaston kautta uutta puhtia

Koronamääräykset hydyttivät taas joulun jälkeen ryhmätoiminnan diakoniatyössä. Se antoi mahdollisuuden tehdä jotain rästiin jäänyttä ja viipyä kotikäynnillä pitempään. Mutta väsymys vain jatkui. Monenlaista vastoinkäymistä on myös ollut tarpeeksi. Oli turvaututtava vanhaan ja koettuun: oli tullut paaston aika.

Opettavainen ensipaasto

Ensimmäisen paastoni, yhdeksän vuorokautta, pidin talvella 1988. Siihen rohkaisivat Oronmyllyn miestenpäivillä lääkäri Pekka Reinikainen ja diakoni Olavi Hartikainen.

Aloittaminen oli viisasta, mutta tapa ei: suoraan kahvi- ja ruokapöydästä paastolle ilman laskeutumista! Apteekista suolistonhuuhtelupussi ja toimenpidettä tekemään. No, se ei ollut monimutkaista. Sitten vaan tuoremehuja laimennettuna tai muuten. Tuloksena oli paha kolmen päivän päänsärky, jonka päätin kestää ottamatta särkylääkettä. Ajattelin, että kärsivähän monet krapulankin. Neljäntenä päivänä olo tasoittui. Tuntui, että tapahtui myös muuta kuin että kylmä tuli herkemmin. Jatkoin sitten yhdeksän vuorokautta. Seitsemän vuorokauden kohdalla tunsin, että jotain muutosta oli käynnissä.

Paaston päätyttyä syöminen piti aloittaa varovasti. Perunavelliä, piimää, jogurttia, näkkäriä ja sitten vähitellen lisää. Kaiken jälkeen koin saaneeni huomattavasti toimintatarvoa. Oli paljon kevyem-

pi olo. Väsymys, johon viikon lomalla ei ollut mitään vaikutusta, oli lähtenyt. Seurakunnan tilaisuudessa joku tati sanoi, että aivan kuin olisin täytynyt Pyhällä Hengellä. Siitä en osaa sanoa enempää.

Uusia löytöjä

Paasto antaa mahdollisuuden lukeamiseen, hiljentymiseen, kirjoittamiseen ja kuntoiluun, mutta valinta on tehtävä päivittäin. Mille annan aikani, millä täytän ajan, joka meni aterioihin ja kahviteluun? Tätä sanotaan paastokilvoitukseksi.

Tältä näyttää 66-vuotias, joka on ollut viikon syömättä

Tällä kertaa kuuntelin joitakin luentoja. Oli mukava, kun Radio Patmos oli löytänyt muutamia Leena Huiman puheita. Löysin jopa divarista kirjan Vapauden kuvat. Suositellen lämpimästi. Monet huomaavat ajatusten olevan kirkaampia paaston aikana ja sen jälkeen. Siinä huomaa myös, kuinka tapojen orjia olemme.

Sain joitakin yhdistysjuttuja hoide- tuksi, niitä joiden kanssa olin ollut ihan jumissa. Olin huojentunut siitäkin, että kokoontumisista ei silloin ollut. Ehkä paremmilla voimilla taas jaksaa niitä.

Taas jaksaa

Paino tippui lähes viisi kiloa. Pari tulee takaisin, ja lopusta voin päättää itse. Onhan näitä paastoja koettu jo viitisenkymmentä. Nyt voin vähän toipuneena katsella kevääseen. Tallissa odottaa huollettuna 20-vuotias Honda VFR. Ja ehkäpä jaksan etsiä uuden starttisolenoidin 40 vuotta täyttävälle Gold Wingille, jonka kesällä tungin tallin perälle.

Huomaan odottavani Varkauden motoristikavereiden raamattupiiriä ja pohitivani aiheita GR-kerhon Savon alueen maaliskuun kokoukseen. Ensio kyselee mukaan Itäharjun ajoihin, ja papit soittavat motoristikirkoista.

Lumitöitä jaksaa taas tehdä myös. Päivät pitenevät, valo lisääntyy.

Martti Olsen

Alueyhteyttä

Kerhossa tehdään paljon vapaaehtoistyötä. On viikkoajeluja, kevät- ja syyskokoukset sekä motoristikirkkoja eri puolilla Suomea. Kaikki tehdään vapaaehtoisesti, ilman korvauksia. Seuraava kevätkokous ja MOJ-tapahtuma ovat Tampereen alueella. Kyselin aluevastaava Pekka Vesamäeltä, missä mennään suunnitteluissa.

Päätoimittajana olin mukana Oronmyllyllä Parikkalassa olleessa koulutuspäivässä. Siellä Itä-alue esitti ajatuk-

sen, voisivatko Kaakon motoristit joskus poiketa heidän alueellaan.

Tiina Seittojan kutsu: "Hei Kaakon motoristit! Olisi mukavaa, jos te naapurialueen motoristit Kaakosta tulisitte vierailemaan täällä Itä-alueella. Voisimme tehdä kivan ajelun Simpelejärven rannalla ja grillailla yhdessä."

Kaakon vastaus: "Kiitos kutsusta. Otamme haasteen vastaan."

Katsotaan seuraavassa lehdessä, miten tapaaminen toteutui.

Itä-alueelta pyörä valmiina ohjaamaan Kaakon motoristit yhteiseen tapaamiseen.

KOKOUSKUTSU

Gospel Riders -moottoripyöräkerho ry:n sääntömääräinen

KEVÄTKOKOUS 2022

Aika: **lauantai 21.5.2022 klo 14:15**
Paikka: **Karmel-koti**, Hahmajärventie 108, 38490 Haukijärvi, Hämeenkyrö

Käsiteltävät asiat:

1. Kokouksen avaus
2. Valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjantarkastajaa ja kaksi ääntenlaskijaa.
3. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus.
4. Hyväksytään kokouksen työjärjestys.
5. Esitetään tilinpäätös, vuosikertomus ja toiminnantarkastajien lausunto.
6. Päätetään tilinpäätöksen vahvistamisesta.
7. Päätetään vastuuvapauden myöntämisestä hallitukselle ja muille tilivelvollisille.
8. Valitaan kaksi vaalitoimikunnan jäsentä erovuoroisten tilalle seuraavalle nelivuotiskaudelle.
9. Muut kokouskutsussa mainitut asiat
10. Kokouksen päättäminen

HUOM! "Muut kokouskutsussa mainitut asiat" esitetään tarkennetussa kokouskutsussa yhdistyksen nettisivuilla <http://www.gospelriders.fi/vuosikokous/> viimeistään 21.4.2018 klo 14:15.

Tervetuloa! **Hallitus**

Ennen kevätkokousta:

- klo 12 kaikille avoin **motoristikirkko** Karmel-kodilla
- klo 13 lounas (maksullinen) etukäteisvarauksen tehneille
Etukäteisvaraus lounaalle on tärkeää, jotta Karmel-koti osaa varautua sopivaan määrään ruokaa.

Kevätkokouksen jälkeen:

- vapaamuotoinen illanvietto; kerho vastaa tarjoiluista

Majoitus:

Karmel-kodilla on hyvät ja edulliset yöpymismahdollisuudet. Yöpyä voi sekä pe-la että la-su. Hinnasto on osoitteessa <https://karmelkoti.fi/>

- **LOUNAS:** Jos varaat vain lounaan, tee se sähköpostitse osoitteella tampere@gospelriders.fi (ilmoita samalla mahdolliset ruokarajoitteet).

- **VIIKONLOPPU:** Majoitus- ja ruokailuvaraukset viikonlopun viettoon suoraan Karmel-kodille: info@karmelkoti.fi tai 050 383 9125. (Jos varaat muitakin majoituksia ja ruokailuja, lounasta ei tarvitse varata erikseen.)

Maksut ruokailuista ja majoituksesta paikan päällä KÄTEISELLÄ (ei kortinlukulaitetta)

Pyöräni Nemo

On olemassa sanonta: punainen sen olla pitää! Tytti Vuolle hankki moottoripyöräkortin vuonna 2020, ja ensimmäiseksi pyöräksi tuli raikkaan punainen Yamaha

XJ600S Diversion vuosimallia 1996. Pyörällä on mukava olla myös nimi. Tytti antoi moottoripyörälleen nimeksi Nemo.

Kortti saatu!

Moottoripyörä voi olla uudempi tai vanhempi. Olennaista on, että siitä pidetään hyvää huolta. Tytin Nemo on tyylikäs, kuin pakasta otettu. Takalaukun väri sointuu yhteen pyörän kanssa.

MOJ Meeting 8.–10.7.2022

Tervetuloa Tampereelle nääs

Tampereen alue on ottanut vastuulleen tulevan kesän MOJ Meeting -tapahtuman järjestämisen kokoushotelli Murikanrannassa, Tampereen Teiskossa. Murikanranta sijaitsee kovin kauniilla paikalla Näsijärven rannalla Taipaleen Niemessä. Sinne pääsee asfalttiteitä, mutta jos sorareitit kiinnostavat enemmän, niitäkin löytyy, kun viitsii ajella pidemmän kaavan mukaan.

Teemaksi tapahtumalle olemme valinneet Tie, Totuus ja Elämä. Sen lisäksi, että Jeesus itse on Tie, Totuus ja Elämä, voi teemaa tulkita niinkin, että Tie liittyy myös moottoripyöräilyyn, Totuudessa tahdomme vaelttaa ja ajaa, ja se se vasta on Elämää! Pyrimme hiukan soveltamaan näitä teeman aiheita tapahtuman ohjelmassakin.

Ohjelmasta voi sen verran kertoa tässä vaiheessa, että musiikkivastuista on alustavasti sovittu Tarvo Laakson, Esan ja Minnan ja Manse Gospel Riders bändin kanssa. Puhujina kuulemme alustavan keskustelun mukaan toivottavasti ainakin omaa rakasta motoristipastoriamme Seikku Paunosta ja rovasti Pekka Luukkalaa, joka on muun muassa kirjoittanut kirjan Kirjoitukset Todistavat Minusta. Yhteisajelu ja silly games teemalla Amazing (G)race ovat myös suunnitteilla. Mutta kaikki on vasta suunnittelun asteella, ja muutokset ovat näinä aikoina hyvinkin mahdollisia.

Tapahtuman yhdeksänhenkinen suunnittelutiimi tekee ahkerasti töitä, jotta MOJ Meeting vastaisi tulevana kesänä kävijöiden odotuksiin ja tarpeisiin. Olen kovin ylpeä koko Tampereen alueen aktiivisesta porukasta.

Pyrkimyksemme on saada tapahtuman talous hoitumaan niin, ettei varsinaista osallistumismaksua ole.

Tietoa tapahtumasta julkaistaan kerhon nettisivuilla osoitteessa <https://www.gospelriders.fi/moj-2022/> ja sivuja päivitetään sitä mukaa kun asioita saadaan löydyksi lukkoon.

[gospelriders.fi/moj-2022/](https://www.gospelriders.fi/moj-2022/) ja sivuja päivitetään sitä mukaa kun asioita saadaan löydyksi lukkoon.

Kerhomme legendaarinen Äijäkin kävi

jo mallittamattomana testaamassa tapahtumapaikan majoituksen ja palveluiden laadun, vaikka oli vielä ihan talvi. Tuolta MOJ 2022 -sivuilta löydät linkin, jonka kautta pääset katsomaan videon Äijän tutustumisreissusta.

Jos joku kerhossa ei tiedä kuka on Äijä ja miten hänestä tuli kerhon legenda, löytyy YouTubesta video hakusanalla EMC 2015 video FIN. Kyseessä on siis video, jonka teimme, kun Suomi järjesti Euroopan kristittyjen motoristien kokoontumisen (EMC Rallyn) vuonna 2015.

Rukoillaan jo nyt tapahtuman toteutumista ja hyviä säitä sen ajaksi sekä Herramme siunausta ja läsnäoloa koko tapahtumaan.

Siis, tervetuloa Tampereen Teiskoon, toivottavat

Vespa ja
GR Tampereen mahtava tiimi

Gospel Riders Lännentien tiedottaja — kuka hän on?

Olen 58-vee lohjalainen heppuli, jolla on omanlaisensa tarina. Se alkoi jo ennen maailman luomista, kun Taivaan Isä kirjotti sen. Liityin siihen mukaan eräänä aamuyönä vuonna 1964 Lohjalla. Minut oli kuskattu suoraan Hesaan lastenklinalle happikaappiin, koska synnyin kuuden kuukauden ikäisenä keskosenä. Jossain vaiheessa selvisi, että olin saanut aivovamman, jota kutsutaan CP-vammaksi. Alaraajat olivat jäykät ja ristissä. Risti onkin kuvannut matkaani jo kauan. Siitä kohta lisää.

Kipujen vuodet

Varhaisimpia muistoja on eka leikkaus Töölön sairaalassa. Minut nukutettiin eetterillä, ja alaraajat avattiin. Jatko meni Lastenlinnassa, jonne pääsin kaksivuotiaana. Lääkärinä oli Arvo Ylpön vaimo Lea. Lastenlinnasta tuli minulle kuin koti. Olin siellä 15-vuotiaaksi asti, viimeisen kerran ennen rippileiriä. Kuntoutusjaksot leikkauksien jälkeen tapahtuivat aina Lastenlinnassa. Kävin siellä kou-

luakin ja opin käsityötaitoja.

Lastenlinnasta jäivät erityisesti mieleen osasto yhden iltahetket. Joka ilta hoitajat ottivat meidät syliin, ja laulettiin iltavirsi. Muistan monet yöt, jotka valvoin kipujen kanssa.

Jumalan kohtaaminen

Ensikohtaamiset Jumalan kanssa tapahtuivat tuolloin. En ymmärtänyt, mitä tapahtui, mutta muistan Herran äänen ja joitakin keskusteluja. Uskoon en vielä osannut tulla — en tiennyt miten — mutta halu siihen oli, kun menin rippileirille Kansan Raamattuseuran kurssikouluun Vivamoon vuonna 1979. Jo ensimmäinen päivä oli tärkeä. Iltakirkossa kirkon penkillä otin Kristuksen sydämeeni rippi-isä Tipin ruokaillessa ja siunatessa minut. Koko kaksiviikkoinen leiri oli yhtä juhlaa, olin kuin taivaassa.

Koulunkäyntiä

Yläasteen jälkeen menin Vammalan Karkkuun Hoikan opistoon korottamaan numeroita. Se sujui hienosti, ja sain

stipendinkin. Tuosta ajasta jäi erityisesti mieleen se, kun kävimme opettajani kanssa Niilo Yli-Vainion kokouksessa.

Kouluikäisenä kävelin ensin kainosauvoilla, jotka vaihtuivat kyynärsauvoihin 13-vuotiaana. Ensimmäiset olivat vasaralakattua valurautaa puukahvoilla. Voimat kasvoivat, kun pompin koulutiet edestakaisin kelistä riippumatta. Opiston jälkeen menin Keskuspuiston ammattikouluun Ruskeasuolle Helsinkiin. Huonekaluverhoilulinjan linja kesti kolme vuotta. Pidimme muutaman kaverin kanssa asuntolan ruokalassa kristillisiä teetupailtoja. Joistakin heistä tuli minulle elinikäisiä ystäviä.

Palaset kohdilleen

Painin kymmeniä vuosia sen kivun kanssa, ettei Herra parantanutkaan minua, kun tulin uskoon. Sain myös kuulla syytöksiä joiltakin kanssamatkaajilta tästä syystä, ja jotkut sovittelevat päälleni häpeäviittaa. Lopulta onneksi aloin ymmärtää, ettei kristittyinä eläminen ole omaan napaan tuijottamista. Olemme Herran työkaluja sillä paikalla, mihin hän milloinkin meidät laittaa.

Verhoilutyö ei sitten antanutkaan leipää. Onneksi Kela maksoi koulutuksen vielä laskentatoimen merkonomiksi. Siitä urkeni ura, pääsin saman tien valtiolle duuniin, kun valmistuin vuonna 1990.

Vuonna 1994 tapasin tulevan vaimoni Eevan, joka — yllätys yllätys — työskenteli Vivamossa kurssisihteerinä. Ei voisi paremmin käydä.

Pyörien päälle

Vuonna 2004 sain lopulta alleni pyörätuolin. Kepeillä kävely oli kuluttanut käsiä ja koko kehoa, rasiuskipuja oli liikaa. Oli helpotus päästä istumaan.

Mutta mitalilla on aina kaksi puolta. Istuminen alkoi haitata laskimoverenkiertoa. Kun Kela vähensi samaan aikaan kuntoutuksia säästöjen takia, minun oli tulehdusten takia

suostuttava vasemman jalan sääriamputaatioon. Pyörätuolilla istuminen onneksi sujuu, ja seuraavaksi aletaan suunnitella proteesia.

Gospel Ridersin yhteyteen

Tutustuin kerhon toimintaan muutama vuosi sitten, kun sillä oli tapahtuma Vivamossa. Lähdin mielenkiinnosta mukaan sähkömopedillä. Reijo Ruotsalainen oli varmaan ensimmäinen, joka uskaltautui juttusille. Hän kertoi kerhosta ja kaikesta siihen liittyvästä. Koin ilmapiirin lämpöiseksi ja kodikkaaksi. Juuri sellaista yhteishenkeä olin kaivannut kauan.

Kerran sitten lähetin jäsenhakemuksen, vaikka en lainkaan uskonut jäseneksi pääsyä mahdolliseksi. Minullahan ei ole moottoripyörää, enkä kykene sellaista ajamaan. Yksi isoimpia haaveitani on kuitenkin hommata trike.

Olin iloisesti yllättynyt kerhon hallituksen myönteisestä asenteesta. Liivin päälle pukeminen tuntuu aina hienolta. Se on kuin sota-asu, josta Raamattu puhuu. Kenellekään tuskin on epäselvää, kuka on kerhon pomo, kun se päällä ajelee kylillä. Olen hyvin kiitollinen jäsenyydestä.

Avoin tulevaisuus

Onneksi olen kyennyt osallistumaan GR Lännentien tapaamisiin Vihdissä ja Lohjalla ennen viimeisintä leikkausta. Kun vetäjät muuttivat pois, olimme sen kysymyksen edessä, jatkuuko Lännentien toiminta, vai lopetetaanko se. Koin, että tämäkin kerhon osasto on tärkeä, joten otin vastuuta tiedottajana. Tuolloin en toki tiennyt, että joudun näin ison muutoksen eteen. Teen kuitenkin parhaani mukaan sen, mitä kotona nokka ruudussa kykenen.

Kahvipannu kuumenee, kun tulette käymään. Siunausta ja turvallisia kilometrejä!

Jari Kuparinen
GR Lännentien

Jari Kuparinen joutui luopumaan syksyllä toisesta jalastaan ja odottaa nyt proteesia. Tulevaa kesää hän odottaa innolla, että pääsee paremmin mukaan Gospel Riders -kerhon toimintaan.

Pastorin palsta

Samaa mieltä — eri mieltä

Minulle on lapsesta asti opetettu, että erilaiset ihmiset ja erilaiset mielipiteet ovat rikkaus. Iloitsen siitä, että lapsuudenkotiini olivat tervetulleita erilaiset ihmiset ja ettei toisia ihmisiä nähty uhkana eikä heistä näin ollen ollut tarvetta puhua pahaa. Mutta nyt 2020-luvulla joudun kysymään, kestämmekö me niin rikasta elämää, että toiset ovat erilaisia ja eri mieltä?

Usein keskustelen ihmisten kanssa heidän lapsuudestaan ja nuoruudestaan. Silloin kysyn, saiko siellä lapsuuden kodissa olla eri mieltä, omaa mieltä. Joidenkin kotona on saanut olla omaa mieltä, joidenkin kotona on pitänyt olla samaa mieltä kuin esimerkiksi isä. Joskus isä on voinut olla niin vahva auktoriteetti, ettei ole ollut mahdollista lainkaan keskustella, vaan koko perheen on ollut tehtävä yhden mielipiteen mukaan. Tällaisessa perheessä nuori usein muuttaa varhain pois, koska lapsuudenkodissa ei ole tilaa olla oma itsensä.

Jos omassa nuoruudessa ei ole ollut mahdollista saada vahvistusta omalle itselleen siten, että on saanut olla omaa mieltä ja eri mieltä ilman, että siitä rakentuu vastakkainasettelu, niin aikuisuudessa joutuu harjoittelemaan rakentavaa eri mieltä olemista. Miten voin olla omaa

mieltä, eri mieltä, ilman, että joudun eri puolelle, ilman, että siitä rakentuu vastakkainasettelu? Onko kykyä kuunnella toista, eri mieltä olevaa, vai tuntuuko eri mieltä oleva minusta uhkatekijältä? Annanko toiselle tilaa olla vai vaadinko, että minun mielipiteeni on oikea? Tarraudunko vahvasti oikeassa olemiseen? Onko oikeassa olominen itselle tärkeämpää kuin yhteys toiseen ihmiseen?

”Me ortodoksit olemme heterogeeninen jengi, jossa on siedettävä erilaisia mielipiteitä”, näyttelijä Ville Virtanen pohdii. ”Ihminen hioo ihmistä niin kuin kivi kiveä. Samanmielisyys on sitkeä vitsaus, siitä paranee lukemalla ja matkustamalla.” Sana-lehdessä ollut haastattelu laittoi minut miettimään samanmielisyyttä vitsauksena. Samanmielisyuden vitsaus voi näkyä ryhmässä niin, että kerrotaan, mikä on oikea tapa ajatella, ja hyökätään sitä vastaan, joka on tuonut toisenlaisen ajatuksen esille. Halutaan ohittaa tai vähätellä eri lailla ajattelevaa. Ei koeta, että toisen tapa ajatella olisi rikkaus, joka voisi kehittää ja monipuolistaa ryhmää.

Jos ryhmässä ei aidosti keestetä erilaisuutta, ryhmä kaventuu samanmielisten enemmän tai vähemmän sisäänpäin lämpiäväksi ryhmäksi. Tällöin ryhmä köyhtyy, kun siinä ei ole tilaa olla omaa mieltä, eri mieltä.

On hienoa, että Ville Virtanen kokee oman hengellisen ryhmänsä olevan heterogeeninen jengi, jossa siedetään erilaisia mielipiteitä. Sellaiseen ryhmään minäkin haluan kuulua, ryhmään, jossa kilpaillaan toinen toistensa kunnioittamisesta ja jossa nähdään erilaisuus rikkautena ja tavoitellaan sitä.

Jeesus opetti meitä: ”Olkaa valmiit armahtamaan, niin kuin teidän Isännekin armahtaa. Älkää tuomitko, niin ei teitäkään tuomita.” (Luuk. 6:36–37a). Jeesukselta saamme rakkauden silmälasit, joiden läpi voimme katsoa toisiamme. Rakkauden silmälasia käyttäessämme voimme paremmin ymmärtää muita ja olla armahtavia niin itseämme kuin toisiamme kohtaan. Näin elämme käytännön kristillisyyttä todeksi.

Pirjo Kettu

Gospelmotoristit mukana 5.3. Porin Karuhallissa Motor Show -messuilla. Kuvassa Minna Järvinen.

Kuva Ismo Peltola

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	Pyydä tarvittaessa jäsenihteeriltä.	TILISIIRTO GIRERING		
Saaja Mottagare	Gospel Riders -moottoripyöräkerho ry	Jäsenmaksu 2022		
Maksaja Betaltare		Hyvä Gospel Riders -moottoripyöräkerhon jäsen! Olet saanut sähköpostiisi laskun jäsenmaksusta. Jos et ole saanut, pyydä uusi lasku osoitteesta jasensihteeri@gospelriders.fi. Samalla voimme varmistaa, että yhteystietosi ovat ajan tasalla.		
Allekirjoitus Underskrift		Viitenumerosi varmistaa, että maksu kohdentuu oikein!		
Tilitä nro Från konto nr		Viitenro Ref.nr	Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi! Pyydä tarvittaessa jäsenihteeriltä.	
		Eräpäivä Förf.dag	31.1.2022	Euro 30,00

Gospel Riders -alueosastot ja yhteystiedot

Puheenjohtaja

Mika Saarinen, 040 502 2004
mika.saarinen@gospelriders.fi
puheenjohtaja@gospelriders.fi

Varapuheenjohtaja

Ari "Arka" Lehtinen, 040 556 5846
ari.lehtinen@gospelriders.fi
vice.president@gospelriders.fi

Jäsenvastaava

Pekka "Vespa" Vesamäki
0400 734 240
jasensihteeri@gospelriders.fi

Talousvastaava

Pertti "Jawa" Kiukainen
050 524 2462
pertti.kiukainen@gospelriders.fi
talous@gospelriders.fi

Mediavastaava

Reijo Ruotsalainen, 0400 562 088
reijo.ruotsalainen@gospelriders.fi
media@gospelriders.fi

Kerholehden päätoimittaja

Jukka Parkkinen, 044 045 1001
soittaa@gmail.com

Kerhotavarakauppa

Timo Sund
materiaali@gospelriders.fi

Alueosastot

Tiedot alueiden muista vastuuhenkilöistä on GR:n nettisivuilla
www.gospelriders.fi

Botnia

Timo Qvist, 044 323 0911
timo.qvist@gospelriders.fi
botnia@gospelriders.fi
Pietarsaaren seutu:
Jens Sjöling, 050 505 3502
jens.sjoling@multi.fi.

Espoo

Tapio Kyllönen, 0400 262 016
tapio.kyllonen@gospelriders.fi
espoo@gospelriders.fi

Etelä-Pohjanmaa

Timo Nikko, 040 588 9534
vaasa@gospelriders.fi

Helsinki

Toivo Yrjölä, 050 500 3507
toivo.yrjola@kolumbus.fi
helsinki@gospelriders.fi

Hämeenlinna

Arto Hasari, 044 213 1715
hameenlinna@gospelriders.fi

Itä-Suomi

Tiina ja Kari Seitoja, 050 352 4805
tiina.seitoja@gospelriders.fi
parikkala@gospelriders.fi

Jyväskylä

Heikki Taipale, 050 517 7036
heikki.taipale@gospelriders.fi
jyvaskyla@gospelriders.fi

Kaakko (Kouvola, Kotka)

Jukka Parkkinen, 044 045 1001
kaakko@gospelriders.fi

Kainuu

Pentti "Hirachan" Heikkinen,
050 585 2852
pentti.heikkinen@gospelriders.fi
kainuu@gospelriders.fi

Keski-Uusimaa

Anu Endén, 050 566 4974
hyvinkaa@gospelriders.fi

Lahti

PeeTee Juntumaa, 041 430 3000
ptjuntumaa@gmail.com
lahti@gospelriders.fi

Lapland (Lappi)

Ari "Arppa" Savuoja, 0400 946 432
lappi@gospelriders.fi

Lännentie (Lohja)

Jari Kuparinen, 044 302 0010
jari.kuparinen@gmail.com
lohja@gospelriders.fi

Mikkeli

Jukka Ikonen, 050 584 2857
mikkeli@gospelriders.fi

Oulun seutu

Ari "Arppa" Savuoja, 0400 946 432
oulu@gospelriders.fi

Pohjois-Karjala

Timo Sund, 044 092 8192
pohjois.karjala@gospelriders.fi

Raasepori

Markus Weckström, 050 345 7602
markusweckstrom@gmail.com
raasepori@gospelriders.fi

Satakunta (Pori)

Minna Järvinen, 0400 719 536
minna.jarvinen@gospelriders.fi
satakunta@gospelriders.fi
Ismo Peltola, 040 5504627
ismo.peltola@gospelriders.fi

Savo (Pohjois-Savo)

Martti Olsen, 040 839 3615
pohjois.savo@gospelriders.fi

Tampere

Pekka "Vespa" Vesamäki
0400 734 240

pekka.vesamaki@gospelriders.fi
tampere@gospelriders.fi

Turku

Hannu Nurmi, 040 537 5270
hannu.nurmi@gospelriders.fi
turku@gospelriders.fi

Viitasaari

Jarmo Markkanen, 045 889 4284
viitasaari@gospelriders.fi

Gospel Riders Estonia

Guldar Järve, +372 5668 6312

Gospel Riders Espanja

Juan García Martínez
info@yosamotor.com
suomen- ja englanninkieliset yhteydenotot: Susanna Luomavuori,
+34 647 654 462
famoso36@hotmail.com